

РЕШЕНИЕ

№ 5186

гр. София, 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 06.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **4012** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на К. М. Д. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000704/10.02.2023г., издадена от полицейски инспектор СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца.

В жалбата се твърди, че наложеното на жалбоподателя „наказание“ за шест месеца е крайно неоснователно, тъй като жалбоподателят е инвалид и автомобилът, негова собственост, му е необходим ежедневно за придвижването му. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява.

Ответникът по жалбата, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по

административноправния спор:

На жалбоподателя К. М. Д. е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 823497 от 08.02.2023г., основаващ се на това, че на 08.02.2023г. в 10.30 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил М. Е300 с рег. № 465М811, лична собственост; при извършената проверка се установява, че управляваното МПС не е регистрирано по надлежен ред- временното свидетелство за регистрация е валидно до 07.10.2022г., както и че водачът управлява горепосоченото МПС след като е лишен от това право по административен ред със ЗППАМ №РД 14-4249 от 20.10.2022г. на ИА „АА“- нарушения на чл.140, ал.1,пр. 1 от ЗДвП и чл.150а от ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН е издадено Наказателно постановление № 23-4332-003610/13.03.2023г. от началник група „ПП“СДВР е наложена административно наказание- глоба в размер на 100 лева, на основание чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП, за нарушение на чл.150А, ал.1 от ЗДвП.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000704/10.02.2023г., издадена от полицейски инспектор СДВР, отдел „Пътна полиция“, на жалбоподателя Д. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 08.02.2023г. е управлявал МПС, след като е лишен от правото да управлява МПС по административен ред /посочено е, че за това обстоятелство е съставен АУАН сер. G №823497/08.02.2023г., като в самият АУАН е посочено, че лишаването от право по адм.ред е осъществено със ЗППАМ №РД-14-4249 от 20.10.2022г. на ИА „АА“/.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000704/10.02.2023г., в т.ч АУАН сер. G №823497/08.02.2023г., наказателно постановление №23-4332-003610 от 13.03.2023г., Справка картон на водача Д..

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и като извърши цялостна проверка по законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. „а“, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната

компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства Заповед № 81213-524/09.12.2016г. на министъра на МВР и Заповед №513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР, с втората от които на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР и чл.172, ал.1 от ЗДвП, са оправомощени длъжностни лица при съответни звена от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/; сред посочените длъжностни лица са и полицейските органи по чл.142, ал.1,т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен орган –полицейски инспектор при отдел „ПП“ СДВР, в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма, но не са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт. От посочените обстоятелства за обосноваване от фактическа страна на възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б.А от ЗДвП – „управление на МПС от водач, лишен от право да управлява МПС по адм. ред“ не може еднозначно да се установи основанието за налагането на ограничението.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване.

По делото липсват данни, още по-малко доказателства, че към 08.02.2023г. лицето, управлявало МПС лек автомобил М. Е300 с рег. № 465М811, е било лишен от право да управлява МПС по административен ред, с каквато хипотеза на приложената ПАМ е свързана посочената разпоредба на чл. 171, т.2а, б.А от ЗДвП.

В случая обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б.А от ЗДвП, очевидно се основава на посочената в АУАН серия Г, №823497 от 08.02.2023г. ЗППАМ № РД 14-4249 от 20.10.2022г. на ИА „Автомобилна администрация“, но от доказателствата по делото не се установява съдържанието на тази предхождаща ЗППАМ, правното основание за издаването ѝ и съответно- по несъмнен начин не се установява, че ЗППАМ РД 14-4249 от 20.10.2022г. на ИА „Автомобилна администрация“ е относима към настоящия оспорван акт и към момента на извършената от контролните органи проверка, съотв. към датата на издаване на обжалвания акт, е притежавала правен стабилитет т.е. известна е била на лицето с произтичащите от това правни последици по атакуването ѝ по съдебен ред.

В представената Справка картон за водача К. М. Д. няма отразяване на ЗППАМ РД 14-4249 от 20.10.2022г. на ИА „Автомобилна администрация“, поради което липсват данни, че тази заповед изпълва съставомерния признак за лишаване на водача от правоуправление. В този смисъл не е доказано и че към датата издаване на обжалвания административен акт за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, е съществувало основание за налагане на оспорената принудителна административна мярка.

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че оспореният акт следва да бъде отменен, като несъобразен с материалния закон.

Водим от горните мотиви и на основание чл.172, ал.2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на К. М. Д. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000704/10.02.2023г., издадена от полицейски инспектор СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: